Antidogma - Chicagói NATO-csúcs: „tiszta Csikágó”

2012 július 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

A május végi chicagói NATO-csúcsra nemcsak a 28 tagállam vezet?it kolompolták össze, hanem 32 további ország küldöttségét is, ezzel is nyilvánvalóvá téve az agresszív katonai szövetség immáron globális törekvéseit. Hivatalosan három f? kérdés volt napirenden: 1.)

Hogyan ellen?rizhet? Közép-Ázsia? 2.) Hogyan lehet növelni a hatékonyságot a pénzügyi válság által megkurtított költségvetéssel? 3.) Hogyan lehet támadó rakétarendszert létrehozni Oroszország és Kína ellen?

Chicago választása azzal magyarázható, hogy innen származik Barack Obama, ráadásul pedig a várost jelenleg volt fehér házi kabinetf?nöke, a cionista „héja” Rahm Emanuel, az izraeli hadsereg tisztje irányítja. Adott volt tehát a csúcstalálkozó tónusa, amelyet az is hangsúlyozott, hogy a hivatalos fogadóbizottságot az Új Világrendért ügyköd? globális karvalyt?ke sameszait tömörít? Bilderberg csoport alkotta, Madeleine Albright, a demokrácia világméret? terjesztésének cégére alatt a CIA-fed?szerveként m?köd? NED elnöke és John H. Bryan, a jelenlegi válság egyik kirobbantójának és legf?bb haszonélvez?jének tartott Goldman Sachs bankház igazgatója vezényletével.

Ma már nem titok, hogy az Afganisztán elleni agressziót jóval 9/11 el?tt eltervezték az angolszászok, és hogy a New York elleni diverzánsakciót csak utólag használták fel a vazallusok beugrasztására és a valós geostratégiai célok palástolására: satuba fogni Iránt (Irak lerohanása után); benyomulni az exszovjet köztársaságok alkotta orosz befolyási övezetbe; kommunikációs folyosót nyitni a Kaszpi-tengeri olajmez?k kiaknázásához; ellen?rzés alá vonni a globális heroinpiacot; lenyúlni (Kína orra el?l) a régióbeli nemesfémtartalékokat. Tíz évvel kés?bb az Irán elleni támadást változatlanul lebegtetik, az USA kapcsolatai pedig egyre feszültebbé válnak Oroszországgal és Kínával.

A chicagói csúcs f? kérdése tehát nem az volt, hogy vajon szükséges-e a NATO-er?k további jelenléte Afganisztán stabilizálásához (vagyis az amerikaiak által kreált bábrezsim fenntartásához) vagy sem, hanem az, hogy a vazallusállamok közül melyek hajlandók tartósan is packázni az oroszokkal (és mellesleg a kínaiakkal) és így de facto tovább szolgálni az angolszász birodalmi stratégiát. Miközben az Egyesült Államok katasztrofális eladósodottsága és cs?d közeli pénzügyi-gazdasági helyzete miatt a Pentagonnak mérsékelnie kell a kiadásait, ennek kompenzálásaként a vazallusoktól elvárták volna, hogy jelent?s mértékben növeljék katonai büdzséjüket. Mivel azonban ez utóbbiakat is súlyosan érintette az Amerikából exportált válság, a chicagói csúcson végül is kénytelenek voltak megbarátkozni a spórolás (alibib?l ”intelligens védelemnek” nevezett) opciójával, ami a fegyverkezés terén a minél nagyobb sorozatban gyártott fegyverek beszerzését jelenti. A vazallusoknak tehát fel

kellene áldozniuk a saját hadiparukat – ha egyáltalán van még nekik –, vagyis a legnagyobb (és törvényszer?en amerikai) gyártótól vásárolva teljesen és véglegesen ki kellene szolgáltatniuk magukat az USraeli nagy testvérnek.

Az orosz és kínai nukleáris elrettentés semlegesítése végett az Egyesült Államok szeretné magát sebezhetetlennek tudni az ellenséges rakétáktól, hogy a sajátjait a megtorlástól való félelem nélkül l?hesse ki rájuk. Jelenleg azonban nem képes röptükben megsemmisíteni az ultraszofisztikált orosz és kínai ballisztikus rakétákat. Ezért aztán a „rakétavédelmi pajzs” ürügyén a Pentagon egy olyan radarrendszert szándékozik létrehozni, amellyel a teljes légteret felügyelhetné, ugyanakkor pedig a lehet? legközelebb telepítené Oroszországhoz és Kínához az ?ket fenyeget? rakétáit. Ennek érdekében már több országgal tárgyalt. A chicagói csúcson ugyanakkor nem született megállapodás a „rakétavédelmi pajzzsal” kapcsolatos kompetencia átruházásáról a Pentagontól a NATO-nak.

Ismét csak nem az volt a f? kérdés, hogy egy feltételezett iráni vagy észak-koreai öngyilkos atomtámadást hogyan lehet elhárítani, sokkal inkább az, hogy a jelenlév?k részt akarnak-e venni egy Oroszország és Kína ellen irányuló tervben vagy sem. Az orosz és kínai ellenreakcióktól tartva az USA mindenesetre óvatosan lebegtette a kérdésre adott egyértelm? és világos válasz megfogalmazását, azt kockáztatva, hogy egyes vazallusai joggal bizonytalanodnak el a szövetség jöv?beni céljait illet?en. Különösen a líbiai beavatkozás és a szíriai beavatkozás elmaradásának kontextusában.

Ezekr?l szinte szó sem esett a csúcstalálkozón, és nem véletlenül. Mert igaz ugyan, hogy Líbiával szemben a NATO kiütéses gy?zelmet aratott, de ez egy olyan háború volt, amelyben az ellenség gyakorlatilag nem védekezett. Az utolsó pillanatig azt remélve, hogy tárgyalhat a támadókkal, Kadhafi megtiltotta hadseregének a NATO repül?i és hajói elleni válaszcsapásokat. Éppen ezért az igazi háború Tripoli bevételére korlátozódott, ha egyáltalán háborúról beszélhetünk. A NATO-er?k ugyanis alig egy hét alatt meghódították a líbiai f?várost, miután az amerikaiak által Irakban és Afganisztánban kipróbált és jól bevált módszert alkalmazva egyszer?en kilóra megvették a város védelmét irányító líbiai tábornokot, aki pár millió dollár ellenében leszerelte embereit és lényegében szabad kezet adott a „h?s” támadóknak. Ezután a pilóta nélküli drónok és a harci helikopterek könnyedén lemészárolhattak több tízezer lakost, akik azt hitték, hogy kalasnyikovokkal megvédhetik a hazájukat. Így aztán a NATO, amely állítólag a civilek védelmében avatkozott be, legalább 150 000 embert gyilkolt le anélkül, hogy a legcsekélyebb veszteségei lettek volna. Ami Szíriát illeti, ott ugyanezt a forgatókönyvet óvakodnak megismételni, mivel a hivatalos magyarázat szerint egy nemzetközi intervenció polgárháború kirobbanásával járna.

Valójában arról van szó, hogy Oroszország a világ leghatékonyabb légelhárító rendszerével látta el az Aszad-rezsimet, amely egy támadás esetén rendkívül súlyos veszteségeket okozna a NATO légierejének. Márpedig a

nyugati szövetségesek az olyan háborúkat preferálják, amelyekben az ellenség nem l? vissza, mert nincs mivel. A chicagói csúcs is ezt a krédót sugallta. Oroszország és Kína fellélegezhet.

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló